

det Beløb, som behøvedes for at skaffe Balance i Statshusholdningen, er blevet større, end jeg fra først af formodede. Det ærede Medlem citerede f. Eks., at jeg i Fjor ved Forhandlingerne om denne Sag havde sagt, at der foruden de 8 Mill. Kr., som forlangtes, godt kunde blive Spørgsmaal om omtrent lige saa meget til, muligvis noget mere. Merbeløbet blev noget større, end jeg den Gang antog, jeg vilde den Gang nærmest have antaget 8—10, hvor det blev 11—12 Mill. Kr. Det er ikke med nogen særlig Glæde; man ser et saadant Forhold stille sig daarligere end formodet. Jeg har altsaa langt fra haft Tendens til at male Fanden paa Væggen og fremstille Forholdene ugunstigere, end de vare, men har selvfølgelig tværtimod i høj Grad beklaget, at Forholdene vare saaledes, at det blev nødvendigt at kræve et saa stort Beløb af nye Indtægter. Naar jeg har anslaaet omtrent 6 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. til disse nye Udgifter, er det ingenlunde særlig rigeligt anslaaet, og for det kommende Aar vil det sikkert blive mere. Jeg har ikke været blind for, at det ikke var saa særdeles rigeligt, men jeg har trøstet mig med — og det viser sig, at jeg har kunnet gøre det med en vis Ret. —, at samtidig vare Indtægterne ædrueligt og fornøftigt budgetterede, nemlig saaledes, at der i Opgangstider som de nuværende var en vis Sandsynlighed for, at de vilde blive noget større end anslaaet.

Nu vil maaske det ærede Medlem fra Kalundborg sige: Der have vi jo Tilstaaelsen; den højtærede Finansminister har altsaa i sit stille Sind ment, at Indtægterne vilde blive noget større. Ja, enhver Finansminister skulde gerne, naar han budgetterer, mene, at hvis alt gaar nogenlunde vel, ville Indtægterne blive noget større, end de ere beregnede, thi hvis han ikke gør det, vil han, hvis det gaar mindre vel, utvivlsomt staa overfor et betydeligt Deficit. Indtægterne ere altsaa ædrueligt budgetterede. Med Hensyn til de Skattelove, jeg gennemførte i Fjor, viser det sig, at Beregningen holder saa nogenlunde Stik, men Udbyttet bliver heller næppe nævneværdigt større end anslaaet. Saaledes ville ærede Medlemmer faa at se, at Beregningen for de Loves Vedkommende, der nu ere forelagte, ogsaa vil holde nogenlunde Stik. Budgettet er altsaa lagt saaledes, at der var en Mulighed, en ikke helt usandsynlig Mulighed, for Stigning af visse af Indtægterne, og en saadan Stigning er ogsaa kommen, men denne Stigning har ingenlunde været større,

end at den omtrent svarer til den fremkomne Merudgift udover de af mig anslaaede 6 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Det maa erindres, at man her foruden de nye Love og Ændringsforslagene under Finanslovens Gang gennem Tinget tillige maa regne med Tillægsbevillingsloven og de Nybevillinger, som findes der, blandt hvilke den største er Renteudgiften af det midlertidige Laan. Jeg skulde tro, at paa samtlige disse Poster vil der for Finansaaret 1912 — 13 være en Merudgift, der omtrent svarer til den Merindtægt, som kan ventes af Hovedindtægtskilderne. Efter den Maade, hvorpaa der er budgetteret, ville vi da i Finansaaret opnaa det, vi gerne skulde have, nemlig Balance.

Nu er det imidlertid en sikker Ting, at det vilde være overordentlig heldigt for os, om vi i nogle Aar ikke alene kunde faa Balance, men ogsaa et mindre Overskud — helst et større naturligvis, men saa højt hæver jeg nu ikke mine Forventninger — blot et Overskud paa et Par Millioner Kroner. Det vilde være meget lykkeligt, thi disse Penge vilde, selv bortset fra mulige Ønsker om Skatteomlægninger, have mange Veje. Man vilde for det første være i Stand til at afholde Udgifter af Driften, som man nu anslaaer skulde afholdes ved indenlandske Laan, — jeg tænker paa de 3 Mill. Kr., som afstemmer Finanslovsforslaget. Jeg tænker endvidere paa, at man vilde være i Stand til at styrke Kassebeholdningen, eventuelt Reservefonden, hvad de i meget høj Grad kunne trænge til. Jeg tænker paa noget saadant som, at man vilde være i Stand til at strække sig noget videre med Hensyn til Privatbanerne, hvor Forholdet er det, at Koncessionerne ere givne ret rigeligt, og saaledes, at der nu er saa mange Privatbaner under Bygning, at den ene Million Kroner aarlig, Staten disponerer over, ikke strækker til, men Banerne have maattet sætte sig i betydelig Gæld, ofte kostbar Bankgæld, som Statskassen, da den er Parthaver med Halvdelen, i Virkeligheden ogsaa kommer til at betale sin Del af. Det vilde være meget ønskeligt, om man ved midlertidige Foranstaltninger, indtil Sagerne ere bragte i Balance igen, kunde forøge dette Tilskud af 1 Mill. Kr., der efter Loven kun er tænkt som et Minimumtilskud. Og endelig — nu vil jeg bede de ærede Medlemmer fra Kalundborg og Langeland om ikke at daane — var det maaske heller ikke saa galt, om vi en Gang kunde præstere nogen ekstraordinær Afbetaling paa vor Statsgæld. Naar vi have forøget vor Statsgæld i saa høj Grad, som vi have